

הזריקה, וכגון שוריקו על גבי מקומות נקי, דזלוול מניי מאפה (פת הבא בכסנין) שברכתן מזונות, וכדוחזין להלן בשו"ע סעי' ד' שאין לזרוק גלוסקאות¹⁵ לעולם, והיינו אפילו בימות החמה שאינן נמאסים.

והנה מצינו לראשוני¹⁶ ולכמה מגדולי האחרונים¹⁷ שלא חילקו בין פת לשאר מניינים מאכלים, וגם בפת התירו לזרוק אם אינן נמאסים, וכן המקיים יש¹⁸ להם על מי לסמוך, אך בעל נפש¹⁹ יחווש לעצמו.

לימוד ובוט על שאין מקפידים שלא לזרוק שירדי מזון

ג. שם: וכשם שאין זורקין את הפתvr כר אין זורקין אוכלי הנמאסים ע"י זריקה. ובזמןנו רבים וטוביים אין מקפידים כל כך שלא לזרוק שירדי מזון ואף על פי שיש בהם שיעור כזית או יותר, ויש²⁰ שכחטו ללמד זכות משום שיש טירחא יתרה לקט שיורי המזון הרואים לאכילה ולשומרים שהיו רואים לאכילות הבאות, וגם מצוי שהיו הוצאות כספיות לטפל בזו,

וכדו) מاقل פחות מכזית או משקה פחות מרבית אין איסור²¹ להשליכו. ועוד כתבו²² שאין איסור בזין אוכליין אמרוד אלא בקום ועשה, דהיינו שמאבד האוכליין בידים ע"י שימוש שלא לצורך אכילה או זריקה למקומ שනפסדים לאכילה, אבל ליכא איסור בישב ואל מעשה, דהיינו המניח אוכלים במקום שאין בו שום בוין והפסד, אלא שאינו מטפל בהם לשומרם שלא יפסדו (וכגון שאינם מניחים במקדר וכדו), ובמשך הזמן נרכבים ונפסדים מאליהן, דבזה ליכא איסור בל תשחית ובזין אוכלים.

ועתה נבוא לפרט בעזה"ת פרט הדינים, וכן נבהיר דין הפת (ו"א גם יין) שנשתנה למלילות ואסור לזלزل בו אפילו אינן נמאס כלל, ועוד בדיני הפת ופירורי הפת יתבאר בעזה"י בס"י ק"פ.

זריקת פת ומניי מזונות באופן שאינו נמאס ע"י חזקה

ב. סעי' א', שו"ע: ואין זורקין הפת משום בזין אוכליין. ובפת אסור אפילו לא נמאס ע"י

לאיצטרופי, ובאמת. 13. ובפירורי לחם (ומזונות) פחות מכזית ע"פ שאין איסור מדינה לאבד דרך בזין בפחות מכזית, מ"מ קשה לעניות, וכראיתה בס"י ק"פ, עיין בדרכינו שם. 14. שוו"ת מהניי ח"ג סי' מה' עפ"י פוסקים עיישי, ואין זה סותר כלל הא דאיתא להלן בשו"ע סעי' ה' שהזרוקין חיטים וכרי צריכים לכבד אותם ממש שלא ידרכו עליהם, וכייה במשניב סק"א דיש להרים אוכליין המונחים על הארץ, רהטם מירוי במקום שרבים דורסים שם ואם יתעלם מהאוכליין הו' כמאבד בידים ע"י האנשים שידרכו עליהם ויאבדום בזין, משאכ' הכא מירוי שמניחם במקומות שאין בהם חשש בזין והפסד בידים לא על ידו ולא ע"י אחרים, ופשוט. 15. וגלוסקאות הוא מניי מאפה נאים ומשוניים במראהיהם מפת רגיל, וכן גם פת הבאה בכסנין, והמתרגם שבין יעקב תירוגם גלוסקאות קווכען, וע"י ערוך ערך גלוסקאות, ושוו"ת שבת הקהתי ח"ב סי' ק"א. 16. רשי' ברכות (נ'): דאייסור ודקת גלוסקאות גם בימות החמה משום שנמאסים, ודיק הביי דמכוח דבשאין נמאסים סיל דליך איסור (ועיין בעל' חותם גלוסקאות קוכען), וע"י ערוך ערך גלוסקאות, ושוו"ת שבת העזרה בזין, והמתרגם שבין רב האי גאון ורבינו יונה, וברבנן הל' ברכות פיז' ה"ט נמי לא חילק בין פת לשאר מאכלים. 17. לבוש סעי' א' בשם יש מתירום, הג' הגראח צאנזר וצ"ל על השו"ע. 18. עיין שוו"ת התעוררות תשובה ח"א סי' קכ"א שכן נהג אביו הכתוב ספר זצ"ל שהיה זורק לישובים על השולחן פרוסת ההוציא (ועיישי שמסביר מנהגו עפ"י דרש). 19. כי' הגראח צאנזר צצ"ל בהגחותיו על השו"ע בסיום דבריו. 20. עיין ס' עץ השדה סי' י"א סעי' א' עפ"י חייא באל' י"א סעי' ל"ב (הוא' במשניב סי' ט"ז סק"ג) ושוו"ת מהרי' באسن סי' ק"א ושוו"ת התעוררות תשובה ח"ב סי' קפ"ג שדנו באופנים שונים של איבוד והשחתה בשיש טירחא יתרה ואיבוד זמו במניעת האיבוד, דליך בזה משום איסור בל תשחית.

ובפרט²¹ באולמות ומלונות וכדו' ופעמים שהייה הוצאות הטיפול בשירוי המזון יותר מהוצאות لكنות מאכלים חדשים.

אך יש²² להשתדר ולזרוק אותם לפחות האשפה דרך כבוד דהינו כשהם עטופים ומכוונים בתוך שkit נילון בנפרד משאר טינופים ולכלוכים.

להשתמש באוכלין ומשקין לרפואה
ד. מ"ב סק"ד: ואם עושה לרפואה שרי אפילו מימאים בה וכדלקמן סי' שכ"ח סע"י כ'. והוא עפ"י הנמ' שבת (ק"ח): דשורה אדם פת בין ומניחו על העין לרפואה, ומבואר²³ בדברי גמ' זו שאפילו אין הרפואה ע"י הפת אלא הוא עין תחכושת ג"כ ליכא איסור, ואפילו למיחוש בעלמא שאין בזה חולין ממש ליכא איסור להשתמש באוכלין לצורך רפואי.

ועפ"י המתבאר בדברי המשנ"ב כל שהוא לצורך רפואי אפילו אין דרך העולם לעשות כן מ"מ ליכא איסורא בזה, ולכן אין איסור לעשות כל מיני רפואות בפרוסות תפוא' ובצללים ושומין ושאר ירקות, להניחם על גבי מכח, או לשאוף האדים העולים מהן, וכן למרוח כל מיני שמנים ומשקין על פצעים ומכות ודלקות, וכל ציוצא בזה, וכך שנפסדים ע"י כך מאכילת אדם. וכמו"כ מבואר בשו"ע (סי' שכ"ח סע"י ל"ט) שכשארם מצטרר מריבוי האוכל²⁴ שבמייעו

שימושים שונים במאכל ומשקה
בشكיטים תחליפים סנטיטיים
ה. שם: ואפילו שלא רפואי, אם הוא דבר שהוא צריך האדם ודרך העולם לעשות באוכל צורך זה ג"כ שרי, ומטעם זה מולפין הקruk בע בין וסיכון הגוף בין וזמן מבואר בגמ' בכמה רופטי. והוא מהמג"א (בಹדרמה לטימן זה). והמג"א מוסיף לצין שכמו"כ מותר לעשות משרה וככיסה בין וכדו', ומהשנ"ב השמייט זאת, וכנראה מושם שבימיו כבר לא נהיגי אינשי להשתמש בין וכדו' לצורך משרה וככיסה, וההיתר הוא רק באופן שדרך העולם לעשות כן.

ולכן בימינו שישנם כל מיני תחליפים כימיים וסינטיטיים העשויים מכימיילים שונים (ולא ממאכלי אדם) אשר החליפו את כל מה שהיה נהוג בשנים קדמוניות לעשות בדברי מאכל, א"כ אין לנו היתר להשתמש במאכלי אדם לצרכים שונים, ובפרט שבדרך כלל כל התחליפים האלו מחירם אינם יקרים²⁵ יותר מחירם המאכל והמשקה.
וכגון, הלבנת כביסים ע"י שריהם בחלב, שיש תחליפים רבים²⁶ המלבינים כביסה כהוגן, זילוף וסication הקruk בין וכדו' המוחדר בפוסקים

21. שם בשם הגרי"ש אלישיב שליט"א. 22. שם, וכן סי' י"ט סע"ב והערה ז', וכן בדיון דיליכא משום איסור בתרשיה והפסד אוכלין מ"מ ביוזו אוכלין, וכדლעיל אותן א', אך גם בויה יש ללמידה זכות אם יש הוצאה בספיקת היתירה על הריווח שהייה משמרות המזון, אבל כל אחד בביתו יוכל ביתר יכולות להකפיד על כה, אמן אותו שירוי אוכלין שבעלות וכדו' בשאיון דעת בני אדם סובלות לשמרן לאכילתו אחרת, הויל' לנפסלו מאכילת אדם, ואין בהם כלל דין הפסד וביזו אוכלין, וכדლעיל אותן א'.

23. סי' עז השודה סי' י"ז הערכה ב"ז. 24. אבל אם גורם להקהה כדי שיתרוכנו מיעיו כדי שיוכל לאכול שוב, הריד זה איסור גמור דהפסד אוכלין לשוע' שם (ובางלי טל מלאכת טוחן סקנ"ג דן להתריך לצורך מצוה וכגון שברצונו לאכול טעודה שלשית ורוצה לרוקן מיעיו ע"י הקאה שבלא זה לא יכול לאכול, דיליכא בויה משום הפסד אוכלין), וע"ע לעיל סי' ק"ע אותן כ"ה דיש הסוברים ובעצם אכילה מרובה ויתירה שאדם אוכל יש בויה משום איסור בתרשיה והפסד אוכלין. 25. לאפוקי אם מחירם יקר יותר מחירם המאכל או המשקה יש לט הלימוד זכות המבוואר באותה ג'. 26. אבל אם התחליפים אינם מועילים ומנקים כ"כ כמו המאכל או המשקה אייכא התריא בזה, ולכן כתוב בשווית אבני ישפה ח"א סי' ליד להתריך